

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**
Број: Кж-32/05
Бања Лука, 16.8.2005. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеша, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог П.Ј., због стицаја кривичних дјела убиство на мах у покушају из члана 150. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске и изазивања опште опасности из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. истог закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката З.Ј. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број К-29/04 од 15.12.2004. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству оптуженог и његовог браниоца, а одсутности уредно обавијештеног Републичког тужиоца, дана 16.8.2005. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог П.Ј., те се потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број К-29/04 од 15.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број К-29/04 од 15.12.2004. године оглашен је кривим П.Ј., због стицаја кривичних дјела убиство на мах у покушају из члана 150. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, и изазивање опште опасности из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. истог закона, те осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 мјесеци, након што му је за кривично дјело убиство на мах у покушају из члана 150. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) утврђена казна затвора у трајању од 9 мјесеци, а за кривично дјело изазивања опште опасности из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 3 мјесеца. У изречену јединствену казну затвора урачунато је вријеме које је оптужени провео у притвору од 21.12.2003. до 3.2.2004. године. Оптуженом је одузет пиштољ који је употријебљен за извршење кривичног дјела и обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 300,00 КМ, а оштећени М.П. и И.Б. су, са имовинско-правним захтјевом, упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат З.Ј. из Б.Л., због одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне знатно блажа казна или

да се првостепена пресуда укине и одржи претрес за изрицање кривично-правне санкције и изрекне му блажа казна.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 312. ЗКП-а, у оном дијелу у којем се жалбом побија, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Замјерке жалбе браниоца оптуженог првостепеној пресуди, заснивају се на тврдњи да је приликом одмјеравања казне оптуженом минимизиран значај утврђених олакшавајућих околности, с обзиром на то да исте имају значај особито олакшавајућих. При томе жалба апострофира старосну доб и лоше здравствено стање оптуженог, обавезу издржавања супруге и троје дјете, допринос оштећеног М.П. извршењу дјела, досадашњи беспрекоран живот и ранију неосуђиваност оптуженог, а посебан нагласак жалба ставља на посљедице, које би наступиле одласком оптуженог на издржавање казне изречене побијаном пресудом, које би се манифестовале у престанку радног односа и губитком боравишне дозволе у Њемачкој, чиме би његова породица егзистенционално пропала и постала социјални случај. На изнијетим жалбеним аргументима су утемељени приједлог и молба (које жалба карактерише као «вапај очајника који се искрено каје») да се преиначењем побијане пресуде оптуженом изрекне казна затвора у висини која би се могла замјенити за новчану казну, и при томе жалба наглашава да би таква казна била у функцији хуманости, јер би спасила породицу оптуженог од сигурног пропадања, а омогућила би и обештећење оштећених кривичним дјелом.

Не може се прихватити као основан наведени жалбени приговор да је подцјењен значај олакшавајућих околности приликом одмјеравања казне оптуженом за почињена дјела, па слиједом тога ни импликације жалбе о престоности изречене јединствене казне затвора оптуженом.

Наиме, околности које жалба апострофира, а које се односе на ранији живот и личне прилике оптуженог, у пуној мјери су дошле до изражаја у изреченој казни затвора првостепеном пресудом. На такав закључак, без сумње, упућује чињеница да је при одмјеравању казне оптуженом, за кривично дјело убиство на мах, утврђена казна затвора испод законског минимума прописане за то кривично дјело (чиме је направљен изузетак од општег правила да се казна одмјерава у границама које су законом прописане за то дјело), те чињеница да је за кривично дјело изазивања опште опасности утврђена казна готово на граници општег законског минимума казне затвора. Надаље, допринос оштећеног М.П. извршењу дјела, на који жалба указује (истичући да је оптужени од стране овог оштећеног нападнут на кућном прагу), због интензитета напада, представља привилеговану околност у конкретном случају, која је одредила правну квалификацију кривичног дјела, па се не може истовремено узети у обзир при одмјеравању казне.

Коначно треба истаћи, а што жалба губи из вида, да изречена казна по врсти и мјери мора задовољити сврху кажњавања у свим њеним сегментима прописаних у члану 28. КЗ РС. Околности које жалба посебно апострофира, а

које позитивно карактеришу личност оптуженог, имају такав значај да указују да би се и блажом казном од изречене по првостепеној пресуди постигла специјална превенција (у виду васпитног утицаја на оптуженог и спречавање истог да чини кривично дјело), међутим циљеви генералне превенције, те развијање и учвршћивање друштвене одговорности, као сегменти сврхе кажњавања, не би били задовољени блажом казном од изречене јединствене казне затвора по првостепеној пресуди.

Из наведених разлога, овај суд налази да је неоснована жалба браниоца оптуженог којом указује на престојност изречене казне, јер и по оцјени овог суда, јединствена казна затвора од 10 мјесеци за почињена кривична дјела у потребну мјеру казне, с обзиром на тежину дјела те степен кривичне одговорности оптуженог, да би се задовољили захтјеви законом прописане сврхе кажњавања у свим њеним сегментима.

Ради изнијетог, овај суд је жалбу браниоца оптуженог одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио на основу одредбе члана 319. Закона о кривичном поступку.

Записничар
Рибих Софија

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка